

SZENTEGYHÁZI HÍRLAP

II ÉVF. 5. SZÁM
1993. május

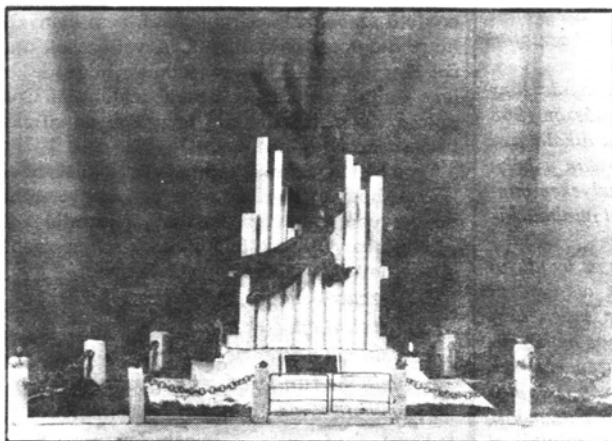
A GYERMEKFILHARMÓNIA ALAPÍTVÁNY LAPJA
MEGJELENIK HAVONTA

„Tiszta porták”

Kedves olvasónk, valószínű Önnek is feltűnt környezetének siralmas állapota. Nos, a Pünkösöd, a tavasz, külföldi vendégeink és nem utolsósorban magunk és egymás iránti tiszteletből próbáljuk meg szűkös önerőnkkel rendbehozni, megszépíteni életterünket.

Alapítványunk több ezer lejes ajándékot juttat a „Legtisztább Porta” cím elnyerőinek. A szemrevételezés május 28-án, pénteken este 7 órától kezdődik a Tanács tagjainak segítségével. Szentegyházsfalut és Szentkeresztbányát külön bizottságok látogatják meg, figyelmük középpontjában a **tisztaság** áll. De fontos az is, hogy a ház, tömbház előtt milyen az út. Milyen a sánc? Milyen a kerítés? Milyen a kapu? Mennyire gondozott a zöldövezet a háza körül? Virág van-e? Lova, szekere, autója tiszta-e? ...És még sok más szempont szerint ítélkezve remélhetőleg igazságos döntés születik a díjakat illetően. Eredményhirdetés: május 30-án este a Filharmónia hangverseny után. A júniusi újságunkban a negatívumokat is megemlíjük egy részletes beszámolóban! Jó munkát!

Szerkesztőség

Az emlékmű anyagai

1. beton — oszlopok, talpazat, háttérpanel
2. mozaik — talpazat-felsőfelület, háttérpanel homlokzati része
3. kovácsoltvas — oszlopok közti dekoratív lánc, bejárati kiskapu
4. bronz — a háttérpanelre erősített jelképes női alak, drapéria
5. fekete márványlap — 80x30x2 cm-es a felirat számára

Emlékezzünk hősi halottainkra!

Szentegyházsfalu hősi halottainak emlékére a helyi RMDSZ egyik gyűlésén felvetették egy emlékmű felállításának szükségességét. A terv elkészítését Bodó Levente szobrászművész vállalta, aki rövid időn belül el is készítette az emlékmű kicsinyített mását.

Íme a makett készítőjének néhány gondolata:

Az elképzelésről általában

Helyszín: Az emlékmű a templommal szemben lévő háromszögű térre készülne, a kút helyére.

Lelki indíttatása is van az emlékmű felállításának. Gyakran elhangzott az a lemondó, kissé szegyenkező, szomorúság megállapítás, mely szerint jóval kisebb falvaknak, sőt falucskáknak is már régóta van emlékműve, ahol a falu népe minden évben lerója hősi halottai iránti kegyeletét. Szomorú, hogy mindez nemcsak a tőlünk távol eső helységekre vonatkozik, hanem (sajnos) a közeliekre sőt a legközelebbiekre is (lásd Kápolnásfalut vagy Lovéte példáját). Idegenek részéről sem volt ritka az olyan vélemény, (gúnyos fennhangokkal), hogy annyi időn át (1918-tól, mondjuk) nem voltunk képesek bár egy emléktáblát állítani hősi halottainknak. Szerintem, többé-kevésbé, kimondottan vagy kimondatlanul mindannyiunkban élt az ilyen irányú lemaradásunk pótlásának igénye. Sőt valamikor konkrét lépések is történtek ilyen irányba.

Sokan tudni vélik, hogy egy hasonló emlékmű felállítására egyszer már kineveztek egy felelős valakit (valakiket?) sőt, jelentős erdőrészt is eladtak ennek érdekében, az ebből származó pénz vagy fa azonban elűszott. Node, ez rég volt. A fordulat után az emlékmű gondolata élénkebben foglalkoztatta a falu lakosainak jó részét. Egyik nemrég tartott falgűlésen szóba is került az emlékmű kérdése. Jó néhány lelkes ember a gondolatot felkarolta. Ezek az emberek kerestek

meg, és kértek fel, hogy az elképzelést próbáljam plastikailag megfogalmazni, azaz készítenék egy makettet. Hangsúlyozom, hogy semmilyen hivatalos fórumot nem szándékszunk megkerülni. A makett azért készült, hogy vitatkozzunk róla, tárgyaljunk a költségvetésről (ami még nem készült el) és a **művészi vonatkozásairól**, amit az olvasók szíves engedelmeivel körvonaloznák röviden:

— az eléggé kis tér (felület, környezet) arra

készített, hogy maga az emlékmű se legyen túl nagy (grandiózus), hiszen akkor ránehezedne, megnyomná, szétfeszítené a teret. Ezért a legmagasabb pontja nem több 3,75 méternél.

— a **háttér** élékel a néző felé fordított betonlapokból áll. Ezek a szorosan egymáshoz simuló lapok különböző magasságúak és tömbszerű falat képeznek. A középen levők kisebbek, azért, hogy a jelképes női figura keresztet képező két karja szabadon érvényesüljön, háttér nélkül, mintegy kihangsúlyozva az egész alkotás megemlékező, tehát gyászhangulatát és vallási (katolikus) vonatkozásait.

— a **női alak (jelkép)** lehajtott feje is erre utal. Mintázása summázott, dekorativitásra törekvő. A jelkép megfogalmazása érdekében, valamint az emlékmű szellemének betartása miatt kerültem bármiféle erotikumot. A női alak szinte lebeg a térben, hiszen a háttértől is hosszabb rudak választják el. (Ezekkel rögzítjük majd a bronzot a háttér betonlapjaihoz.) A háttér világos betonsíkja kontrasztot képez a sötétvörös bronz anyaggal. Az alak légiességét fokozza a hosszú ruha finom redőzete. Lebegése akár anygalasszociációra is készítheti a nézőt, a keresztet formáló két kar azonban az alak mementóhatását növeli (a női alak életnagyságú).

Mindaz (a háttérfal és a női bronzfigura) egy **kettős talpazaton** nyugszik. A felső talpazat középső — ferdén kiugratott — részén helyezkedik el a fekete márványlap, amelyen fehér vésett betűkkel a következő szöveg áll: A SZENTEGYHÁZASFALVI HŐSI HALOTTAK EMLÉKÉRE. (A szöveg megváltoztatható, nem végleges.)

Az alsó talpazat két első sarkán egy-egy betonfáklyatartó van, amelyben a szertartások alkalmával égne a tűz, nagyobb hangsúlyt adva ezáltal a kegyeleti ünnepegeknek.

— A téglalap alakú kettős talpazatot egy kb. 70-80 cm szélességű **sétány** veszi körül, amit járdaszegély választ el a zöld övezettől. Mindez háromszög alakban **oszlopok és díszlánc** keríti be. Az oszlopméretetek: 70x20x20 cm.

— A háttérfal mögé **két fenyő** kerül. A várható ügybuzgalmukat és hozzáállásukat előre is köszönjük.

Kiváló tisztelettel Bodó Levente

Várjuk a levélben szerkesztőségünkhöz eljuttatott véleményeket, legyen az pro vagy kontra. Névtelen leveleket nem veszünk figyelembe.

A szerkesztőség

Cserkészsarok

Móttó: „Járjuk be a mezőt meg a rengeteget Szabad ott a szabadban a lélek.”

Cserkészeink is bejárták rövid három hét alatt Máréfalva és Korond hegyeit-völgyeit. Talán a máréfalvi emberek is szeretettel emlékeznek arra az áprilisi hétvégére, amikor kurucruhás fiatalok vidáman vonultak végig a falu utcáin. De nemcsak ismeret- és tapasztalatszerzésre volt jó a máréfalvi találkozó, hanem babéraratóra is. A kisebb korosztályban Tibike, Kukko, és a két Balázs elnyerték az első helyet egy remek focilabda képében. A nagyobb cserkészeink (Ibolya, Tünde, Tiha és Szabolcs) is jó középítávon futottak be.

Firtos tündérmesékkel övezett vára és hegye kemény megpróbáltatásnak bizonyult a Gyöngyvirág őrnek. Itt látták hasznát a jó munkamegosztásnak. Hétnyelven beszélő krumplipaprikást készítettek, ám pontosságban alulmaradtak. (A fejükön kívül majdnem mindent elhagytak!)

Íme, mire jó egy akadályverseny: megmutatkoznak a hiányosságok és erősségek. Végülis azt hiszem, hogy minden találkozón és versenyen csak nyertesek vannak.

Nagyon várjuk az alkalunk is szervezett Nárcisz-találkozót, mely sokmindent elárulhat (pl. mennyire tudunk együttműködni lővétei cserkésztestvéreinkkel, mennyire összetartók az őrök és maga a csapat is; és a személyes hozzájárásról is árulkodni fog e találkozó).

S.Zs.

Szívek, anyák, ajándékok

Keleten tűzben izzik a Nap,
Szívemben virágok nyílnak.
Szívem ég, mert Tőled kaptam
S amit kaptam, azt is te adtad.

Adtál nekem földi lakást,
Puha lelkét, égő márnát
Adtál nekem vérző szívet
Fura gondokkal teli eszet.

Ó, szívek szíve...

A világon sok száz szó
Összefogva világít.
És így közösen, szorosan
Legyőzik a rosszakat.

Anyák, ők, a mindenség reményei
Anyák, ők, a kín hordozói,
Anyák, ők, kik először kilenc hó-
napot
Aztán még sok-sok évet hordoz-
nak puha kebleiken

Adassék Néktek glória,
Szenvedéseitekért tündérek lágy
dallama...
Adassék Néktek mennycsörgő
Végtelen, sok, sok Boldogság.

Ambrus Tünde, IX. oszt.

Ördög vigye!

Hároméves kisanyom egy nap ezzel a szöveggel perelt velem „hülye, bolond stb”, a sor még nincs lezárva, mert következtek az ennél trágárabb kifejezések. A családjunkban aki hallotta, annak a szája távra maradt a csodálkozástól. Úgy tettünk, mintha nem is hallanánk. Amikor már sokszor ismételte és a kisebbik gyermek is kezdte mondogatni, akkor aggodni kezdtünk és gondolkodtunk, mi a teendő. Próbáltuk szépen megmagyarázni, hogy ügyes és szép kislány ilyeneket nem mond, mert ez butaság. Máskor egyszerűen nem vettünk róla tudomást. Örömmel mondhatom, ahogy telt az idő, lassan leszokott róla. Nagyon ritkán még kifut a száján egy-két „bolond”.

Azt hiszem, nem vagyok az egyetlen szülő és nevelő, akit ne aggasztana gyermekeink csúnya beszéde vagy káromkodása. Gondolkoztam, hogy az én leányom honnan tanulta — otthon nem hallott ilyeneket. Amikor az óvónénivel beszélgettünk erről, kiderült, hogy nemcsak a nagyobbak de már a kicsicsoportosok is olyan cifrán káromkodnak, hogy egy kocsisnak is számat tenne. Elsősorban olyan gyermek káromkodik, ki otthon is hallja. Az én csoportomban is van egy-két gyermek, amelyek olyanokat tud mondani, hogy én szégyellem magam. Lehet, hogy szüleit nem zavarja, hiszen egymás közt is úgy beszélnek, és ez a baj. Nagyon baj az, hogy azok a gyermekek, akik otthon nem hallanak ilyesmit, nagyon fogékonyak az új kifejezésekre.

A kislányom csoportjában is, az enyémben is csúnyán beszélnek azok a gyermekek is, akikről tudom biztosan, hogy otthon nem tanulták.

Nos, kedves felnőttek, ki a felelős gyermekeink beszédéért: Döntsek el önök és gondolják meg, mire tanítják a gyermekeiket,

mert a gyermekük esetleg megfertőz másokat.

Mi értelme van annak, hogy szidjuk egymás anyját, vagy az Istent, amikor ők a mi tehetetlenségünkért, hibánkért, dühünkért nem hibásak?

Azt is megértem, hogy mérgesek, idegesek vagyunk, de más kifejezésekkel is le lehet vezetni a felgyülemlett indulatot. A szomorú az, hogy a káromkodási az óvodás korban kezdődik és tovább még fokozódik.

Fiataljaink, ha egyszerű beszélgetést folytatnak, minden további nélkül használnak olyan szavakat, amik nem illenek hozzájuk. Azt gondolják, hogy jópofák vagy vagányok, ha így beszélnek? Annyira megszokta egyik másik, hogy természetessé vált számára.

Anyanyelvünk egyre jobban telítődik idegen eredetű szavakkal, zsargonokkal, nem hiányzik, hogy tudatosan is csúfítsuk. A változások után sok magyarországi ismerős mondta, hogy ide kellene jönniük szép magyar beszédet tanulni. Gondolom, ők nem hallották, hogy milyen cifrákat tudnak errefelé káromkodni.

Azon kellene munkálkodnunk szülőknél, nevelőknél, hogy megszabadítsuk saját- és gyermekeink beszédét minden tisztátalan kifejezéstől.

Elsősorban nekünk, felnőtteknek kell megszabolni szavainkat, s azután a gyermekeinkét.

Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek
És áhítattal ejtsétek a szót,
A nyelv ma néktek végső menedéktek,
A nyelv ma tündérvár és katakombá,
Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek!”

Mihály Zsuzsánna, óvónő

Köszönet az óvodások szüleinek

A „Nyugdíjas sarok” c. rovat bevezető része meglepő volt részemre, mivel talán igen felmagasztaló véleményként íródott.

Az elért oktatási-nevelési tevékenység eredményéhez nagyban hozzájárult a szülők becsületes odaadó munkája.

Az édesanyák rendszeresen tisztán és pontosan küldték, engedték kicsinyeiket óvodába. A homorófürdői kilenc kisgyermek a legnagyobb viharban is eljött az óvodába.

Valamikor az iskoláskor előtti oktatás három évig a templommal szembeni iskola saroktermében működött, mialatt az óvodánk a Fémipari Szakiskola fiú internátusa volt. Örömről 1961-ben visszaadták az épületet és a nagy létszámú csoport visszakerült az eredeti helyére. A tanfelügyelőségtől értesültünk, hogy Udvarhely területén ez az egyetlen épület, mely a háború előtti kimondottan óvodának épült. Ez arra készítetett, hogy itt tenni kell, rendbe kell hozni az udvart és az épületet.

Jöttek a dolgos szülők: Óvónéni mit segítsék? —fáradtságot nem ismervé segítettek: padlózat és faljavítás, ajtó-, ablak-, bútorzafestés, a közfal és a kémény lebontása, léces kerítés csinálása, melynél a vasazatot és a cementet az állami költségvetésből vásároltuk, a hegesztés és egyéb munkálatok a szülők dicsérei.

Az épület elé juharfa, fenyőcserje, felfele kanadai nyárfacsemeték ültetése, a nagycsoportosok munkáját dicséri (1968).

A tornás beüvegezés (1974). Homokozó és virágágyás készítése. Lipinka és négy udvari pad készítése a helyi Vasüzem vezetőségének engedélyével.

A hinta felszerelését az óvodák Kádár L. igazgató úrnak és a nagyobb iskolásoknak köszönhetjük. Villanyhálózat újraszervezése.

Víz bevezetése és szennyvíz kivezetésekor a árok ásását a nagy mezei munka ideje alatt a szülők végezték.

A legnagyobb munkálat talán a raktár felépítése volt. Ennél állami segítséget nem kaptunk, de a helyi néptanács vezetősége az erdészettel meg-

beszélte és így az épület anyaga megvolt, mely még zöldelt a többi fenyők között a Hargita oldalán. De jöttek a fakitermeléshez sokat érő apák, s egy szép napon leszállították. Másnap a közeli cirkulán kivágták a deszkát, léceket és gerendát. A szülői bizottság fogadott egy ácsmestert, aki tíz nap alatt be is fejté az évek óta óhajtott raktárt.

Következett az új raktár a fa- és széntároló lebontozása. Az udvar leaszfaltozása.

sírógép és lemezek, különböző ruhák és egyéb kellékek vásárlása az előadások pénzéből.

A játékszerekben és a fontosabb szemléltető eszközökben ez idő alatt nem éreztünk hiányt, erre a célra elegendő volt az állami költségvetés. Diafilmvetítő, lemezjátszó, magnó, kazetofon állt rendelkezésünkre.

Helyi jellegű tizenkét fiú és tizennyolc lány székelyruhát varrattunk, melyben először 1968 augusztus 17-én, városunk avatása alkalmával léptek színpadra kicsinyeink és azután a helyi meg megyei kultúrversenyeken, amelyeken minden egyes alkalommal díszoklevéllel jutalmazták művészi csoportjainkat.

A lelkes szülők szoros kapcsolata az óvodával még megmutatkozott a farsangok alkalmával megrendezett kukorica délutánokon, meg teaesetek, ahol felelték, a szürke, dolgos hétköznapi fáradalmait, gondjait. Mindezen emlékek nem merülhetnek a feledés homályába. Sajnos elmúltak a szép évek, de az emlékek maradandók. Gyermekeink helyét már az unokák foglalták el az óvoda játékkermeiben.

Én hálás köszönetemet fejezem ki ezennel a becsületes szülőknél a sok-sok munkájukért. Mindig példaként bizonyítottak az óvoda otthoniassá tételénél, hogy gyermekeink minél kellemesebben érezzék magukat.

A búcsúzás mindig fájdalommal jár, bánatosan váltam el én is a sok kedves, vidám kisgyermektől és szüleiktől. Elváltunk, de gondolatban, lélekben nem tudok elszakadni, sokszor közöttük érzem magam.

Szöcs Margit nyugdíjas óvónő

— Dokikám, ez a fog, amit tegnap tett fel, állandóan fáj.

— Mondtam, hogy pont olyan lesz, mint az igazi.

Feleség: Utoljára kérdem, kijössz-e az ágy alól vagy sem?

Férj: Nem, azért sem! Ez egyszer megmutatom, ki az úr a háznál!

Szentegyházi vegyeskórus Balatonbogláron

1993 április 21-26

1992 októberében városunkban lépett közönség elé a Balaton Vox vegyeskar. Utána együtt töltöttünk néhány igazán szép napot. Akkor nekünk maguk a kóristák, a boglári emberek jelentettek élményt. Az összetartozás, az együtténeklés kodályi gyönyörűsége támadt fel.

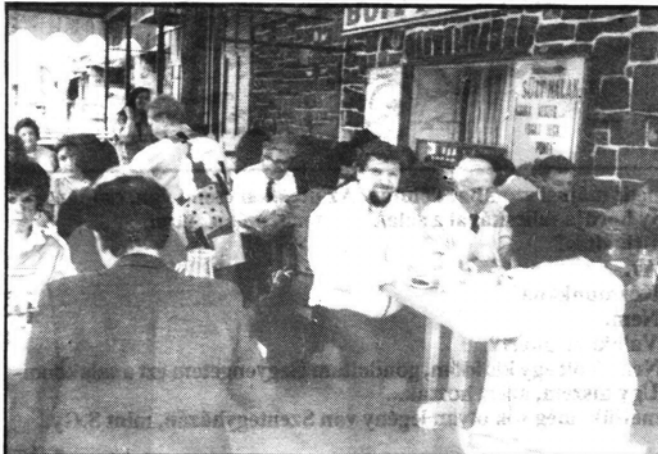
A viszontlátogatásra április 21-26 között került sor. Sokan vártuk már a találkozást és nem hiába. Őszinte örömmel, meleg szeretettel fogadtak bennünket. Miután szállásra talált mindenki (ez gyorsan ment) Vadász Gábor ismertette a vendég kórus részére összeállított programtervet. Most, hogy próbálok válogatni az élmények sokaságából, kiderül, hogy csak ízelítőt adhatok az olvasónak, mivel vendéglátóink már az első napra érdekes, értékes, szép és tömény látnivalókkal leptek meg.

Április 22, csütörtök: Szántódpuszta. Nagy Nándor személyében lelkes vezetőre találtunk. A hegyvidéki ember érdeklődéssel szemlélte meg a XVIII-XIX. századi műemlékegyüttes összes látnivalóját, mely mintegy 30 épületből áll. A szántódpusztai Idegenforgalmi és Kulturális Központ májustól szeptemberig érdekes rendezvényeket kínál látogatóinak: kutyakiállítás, kutyabemutató, lovasverseny, kisállat-kiállítás, népművészeti és kirakodóvásár. A vendégeket 15 fogadó lakosztály várja kényelmes, modern berendezéssel. Kívül viszont őrzik eredeti (zsupfedeles) formájukat. Ekkor éppen a zsupfedél javítását szemlélhettük meg. A kúria épületében állandó vagy időszakos kiállítások tekinthetők meg. Szerencsénk volt, láthatuk a „Víz a képzőművészetben” c. kiállítást. Aztán a Balaton élővilágát tekintettük meg az akváriumban. A puszta fölött a Kristóf kápolna öröklik.

Míg a szántódi kompra vártunk Gyöngy beszélt a magyarországi borvidékről, ígérte, hogy megízleljük Badacsony leghíresebb borait. Vadász Gábor pedig a Balaton történetét ismertette röviden. Aztán átkeltünk komppal a Balatonon, először életünkben. A tihanyi révből kellemes séta az apátsági templomig. A barokk stílusú római katolikus templomot I. András király építtette. A látogatónak csodálatos látványban van része. A főoltár és az oldalképek aranyozott falfaragványok. András sírja épségben maradt királysír.

Az örvényesi vízimalmot kristálytisztáza patakvizével — miközben egy kis pihenőt tartottunk —, kívülről szemlélgettük. Kellett is az erőmegtakarítás, hiszen ami következett, annak a látványa is elkápráztató volt, hát még a kolbász hurka és rántott csirke fenséges ízei, zamatai a badacsonyi boroknak, lévén borkostoló is ebéd közben. Mindez Badacsonyan.

Innen Hévízre vitt utunk onnan Keszthelyre.

Itt úgy érzem, sokkal többet kellene elidőzni, mint amennyit Hírlapunk terjedelme megenged.

A Festetics-kastélymúzeum és műemlékkönyvtár Magyarország hatodik leglátogatottabb múzeuma. Festetics György a „rebellis és Martinovics-barát”, a mecénás gróf élete értelmét abban látta, hogy „a nagy magyar parlagon” nemzeti irodalmi életet és korszerű gazdálkodást teremtsen. A könyvgyűjtemény is — amely ma 82.000 kötetet számlál — közösségi érdekeket szolgált.

A kastély gyönyörű látnivalóját Vadász Gábor örököltte meg videokazettán és ajándékozta Herczeg Mihály karmesternek. Itthon az első próbán olyan jó volt újra látni.

Április 23, péntek: Buzsák. A polgármesterrel való találkozás jelentette az első élményt. Knézics István úgy beszélt falujáról és népéről, a kézimunkázó asszonyok gyönyörű munkáiról, hogy éreztük, szívén viseli minden egyes ember gondját. Elmondta, hogy náluk minden hagyományra épül: tánc, ének, hímezés. Nagyon büszkéek arra, hogy a templom összes kézimunkája buzszáki. A mélységesen vallásos lakosság Istennek ajánlja fel a szép kézimunka adományokat. A plébános úr örömmel mutatta meg, amit az idén kapott a templom a szépteremtő buzszáki asszonyoktól. A polgármester szavait idézem: „Élik a maguk csendes, szegényes életét”. Lélekben talán gazdagabbak másnál, hiszen vezetőjükkel együtt — aki ilyen őszintén tart népéhez —, csak előre vihetik a falujuk sorsát.

Buzsákról délben érkezünk Balatonboglárra, ahol jó étvágygal fogyasztottuk el minden idők legfinomabb gulyáslevesét. Délután a Vásárhelyi Tibor által szervezett találkozón vettünk részt. Nagy kár, hogy ilyen rövid idő jutott arra, hogy „szakmabeliek” — tanácsi tanügyi, könyvügyekben — szót váltsanak. Reménykedünk mégis abban, hogy egy nagyon hasznos folyamat indult el. Este pedig színpadra lépett bogláron a szentegyházi kórus Herczeg Mihály kamagy vezényletével. Ezt megelőzően fellépett a Balaton Vox, a boglári iskola táncsoportja, valamint egyik szomszéd község dalcsoportja. Művészi élményben volt részük a szentegyháziaknak. Hogy ők mit kaptak tőlünk ezen az estén, azt többen elmondták már aznap este a tejfőlés lángos meg finom borok mellett.

Szép napunk volt!

Április 24, szombat: Ha azt tartjuk, hogy a gasztronómia is művészet, akkor Tamás Sanyi olyat alkotott, hogy ez már a csúcs. Aki végignézte a halászlé módszeres elkészítését, aki evett az általa készített halászléből, annak mindképp élményt jelentett. Nem is tudom, ha majd ismét jönnek a boglári

„Környezetbarátok”

Sajnos, mostanában a diákok fejében egyre többször megfordul az a gondolat, hogy: „elvégezem a tizenkét osztályt és irány Magyarország”. Mert hogy Magyarban milyen szép az élet. Szép, de itthon is az, csak meg kell keresni benne a szépet. Biztosra veszem, hogy vannak a mi kis városunkban is olyan emberek, akik a szabadban órákig tudják csodálni a Hargitát, a Szeltersz fenyőfáit, a strandot, s ezek a tájak megnyugtatják a szemlélt. De most, a tavaszi napokban, például a strand látványa elkészt. A jegyszédő épületek ablakai egytől-egyig összetörve hevernek a földön, az ajtók betörve, a házikók összetöredve, egyik alkalommal még az öltöző ajtaja is a medencében volt. Kérem én, abból a jövődelemből, amit nyáron kapnak, mennyit tudnak a medence gondozására fordítani? Hiszen minden tavasszal azzal kell kezdeni a munkát, hogy mindent felújítsanak, amit a fiatalok összetörték. Hát mit akarunk addig mi Magyarországon csinálni, amíg itthon: ami megvan, arra se vigyázunk? Jó pár éve már, hogy a város egyetlen „szókökútja” is szeméttartály. A vizet már rég elzárták, de azért minden kecskes papír, meg szivarvég ne ott találjon magának lakhelyet! Az a négy-öt pad is mostanra már „diákszótár” lett. Azokat az „elbűvölő” szavakat, biztos nem az öregek vésték bele a padokba, hanem mi fiatalok, mi, akik olyan vágyakozva gondolkunk Magyarországra. Amíg itthon összetörünk mindent, amire még szükségünk lehet, addig nincs miért elmenjünk innen. Ha itthon nem tudsz semmit a kezébe venni, amivel elfogald magad — ahelyett, hogy tőrsz, zúzol —, akkor odakint sem fogsz semmivel törődni.

Bardócz Laura, XLoszt.

dalosok milyen ínyencséggel lepjük meg, hogy egyenlíthessünk.

Őszintén sajnáljuk, hogy a Márta Irodán és Kalász J. Berezsenyi úti programozó irodájában nem tölthettünk több időt. Dodo nagy lelkesedéssel mutatta be mindentudó gépét. Ide szeretnénk még visszatérni.

Délután látogatás a kislaki bormúzeumban, ahol értékes borászati ismertetőt hallhattunk, miközben konkrét példákkal elég sűrűn igazolták, hogy valóban finom az a bor.

Vidám hangulatban vonultunk haza.

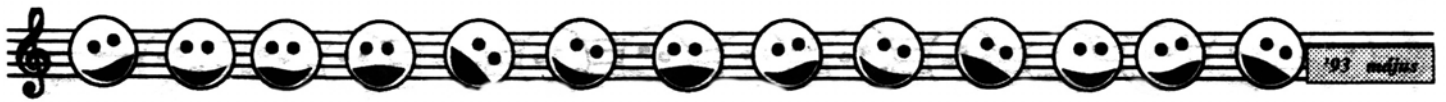
Április 25, vasárnap: 9 órától a kitűnő akusztikájú lellei katolikus templomban énekelt a szentegyházi kórus. Emlékezetes marad számunkra a szentmise és a plébános úr szívőljövő beszéde, amit hozzánk és híveikhez intézett. 11 órától a boglári református templomban énekelt a kórus. A tiszteletes úr gyógyító írként ható szavait magunkkal vittük.

Ebéd, a fenséges vasárnapi ebéd. Mindenki esküdött rá, hogy a legfinomabbat az ő vendéglátója főzte. Én is állítom, hogy a gombával töltött hús, a kiwitorra, gesztenyetorta, amit Vadász Erzsébet készített nekünk, nagyon-nagyon ízlett.

Este egy bőséges vacsora és vidám zene mellett búcsúzkodtunk vendéglátóinktól a Honvéd szállóban. Gondot okozott kinek miként köszönjük meg. Szerencsére azt már tudják, hogy „Nehéz a szó, kivált a szebb”.

Így hát mindazt, amit kaptunk vendéglátóinktól, itthon szeretnénk megköszönni.

Viszontlátásra Szentegyházán!

Az olvasóhoz

Miért? eddig nem az olvasóhoz szólt, amit a lap közölt? kérdezheti, aki ezen fenn akar akadni. De igen, minden sorunk — legjobb szándékunk szerint — az Olvasónak szólt, a közös dolgainkra kíváncsi jószándékú és nyitott lelkű-szellemű olvasóhoz. Mostani mondanivalóm is — hiszem — közérdekű: ezért szólok közvetlenül az Olvasóhoz: „hangos” morfondírozásomban legyen kísérőm. Előrebocsátom, hogy nem kívánok vitába szállni semmiféle, sehol megjelent írománnyal; ami itt következik, azt nem szántam válasznak. Válaszolni? mire? vitakozni? ugyan kívül? Azzal az erővel válaszolhatok, vitakozhatom a tévémmel is, ha olyan megállapításokat köpdös szanaszét, amikkel egy közösséget sért, amelyhez tartozónak tudom magamat. Mondom, azzal az erővel, amivel vitába szállnék egy bizonyos úriemberrel, azzal az energiával a tévémmel is vitakozhatnék. Legalább akkora nagy a kép meg a hang, és pont olyan szintelen. És van annyira őszinte.

Szóval nem szándékozom egy bizonyos úriemberrel polémiába kezdeni, egyszerűen mert nem látám értelmét, másrészt mert azt hiszem megteszik azok, akiket emberiközemberi méltóságukban akart megsérteni úriemberünk két finomhangú levélkéje Romániai Magyar Szó ápr. 28. „Ki a vesztes”; Hargita Népe ápr. 29-30? „Bajlátót város”. Megteszik — gondolom — azok, akik érintettek; nemcsak joguk, de kötelességük is, hogy ne hagyják magukon a sarat, amit megpróbált rájuk kenni a „jóindulat”, a parttalan. Én csak arról gondolkodom az Olvasóval együtt, amiben közvetve vagy közvetlenül a hírlapon keresztül „vétkesnek” érzem magam, mert tettestárs vagyok a háttérben, mely büzös jelenlétével már két éve fertőzi a várost. (Nem akarom ellopni Szerző nemes gondolatait, de szándékosan nem teszék idézőjelt: nehogy azt képzelje: máris klasszikus).

Nos, ez a fertőző góc, ez a minden bajnak-rossznak forrása, ez a gonoszság (sőt: Gonoszság) tüzfészke — ez a nagy hírű lap, lapocska, ami úgy mellesteg tömjén minőségben is működik, sőt nem áttal még hozsanaszócsóvát is előlépni. Lapocska, cikkeszke — tehát, akik írják és akik olvassák, azok emberkéik — afféle homunculusok, alacsonyabbrendű lények, akiknek legfőbb gondja, hogy önmagukat és egymást körbetömjénezzék és felmagasztalják, anyagi bázisokat elorozzanak

(csaknem a Művelődési Ház padlásáról letakarított szeméthalomra kell gondolni?), és szombat-vasárnap pihenjenek rogyásig. Aztán hétközben csörtet a szereplési vágyuk és kiebrudálást eszközölnék. Mert egy egész városka feldőlt lakossága értelmi fogyatékos, amellyel néhány fenújellemezt azt csinálhatna, amit akar?! Hát ezt azért kövte hiszem!

Arcképsorozat. Beszélgetés vagy levélváltás olyan emberekkel, akik valamikor több-kevesebb ideig itt éltek és dolgoztak, és akik marandó emlékeket-élményeket vittek magukkal ebből a városkából, és netán hagytak itt maguk után emberi értékeket a közösség emlékezetében. Érdekes: MÁSOK mondják el róluk, hogy tettek valamit, amikor itt voltak. Nem ők hirdetik önmagukról fennszoval...

Ami a tanácsülést illeti, amelyen elhatározottat az, ami kiváltotta egy bizonyos úriember villámlódörgő haragját. Arról alulírott tudósított, de nem az ajtónál várta „a rendkívüli (?) tanács eredményét” (ezt nem én fogalmaztam ilyen „pontosan” azért az idézőjelt), hanem meghívottként (saját kérésére) a lap képviselőjében részt vett a tanácskozáson, és azt ezúton is korrekálnék és tárgyszerűnek minősíti (és ha a jelenléte ellen utólagos kifogása merülne fel bármely úriembernek, akkor kijelenti, hogy természetesnek tartja, ha a tanács nyitott arra, hogy a lakosságot érdeklő kérdések megtárgyalásáról közvetlen információt szolgáltatson).

Kultúrbarbár. Ha abból indulok ki, hogy a kultúra köztudomásúlag műveltséget jelent, a barbár szó jelentése pedig — műveletlen ember, akkor nem értem. Vagyis értem: ez olyan szörnyszülött szó, mint a kétfejű csecsemő. Nehéz szülés lehetett. De komolyra fordítva a szót, a barbár kifejezésnek van egy ilyen jelentése is: az ókori görögök, majd a rómaiak szemében az, akinek nem volt az övékéhez hasonló műveltsége. És azt hiszem, helyben vagyunk. De mi a műveltség mércéje? Csak az irodalmi műveltség? az a művelt, aki színházba, színi előadásra eljár? ha nem megy elég sokszor, akkor minuszti, esetleg fekete pontot kap és „kultúrbarbár” lesz? Netán mindenkinek úriemberünk-nél kell vizsgáznia a műveltségéből? Ha valaki látott életében kettőnél több színházi előadást, gyorsan elmond néhány verset, felsorol elegendő színdarabcímet, az már művelt?

folyt a 5-ik oldalon
Nagy Eszter

Behunytt szemmel

Hiába küzdenénk a gyors változások ellen, hiába venne körül a halálfélelem. Megfoghatatlan tiszteletlenség uralkodik, álszemérem diadalmaskodik, örült lázítás dorombol, akárcsak a bennünk rejlő uralkodó automatizmusok.

Átjárhatatlan a belső világunk labirintusa, lavírozunk, liánok sűrű hálózata lepi be a levegőzést igénylő területeket. Meg-megtorpanunk. Nincs erőnk áttörni a ránk ereszkedő, nehéz, fullasztó kódfátyolt... Mégis, néha egy-egy kis fénynek sikerül beszívárognia a mélyre, a tiszta, minden hamist meghazudtoló forráshoz. És ilyenkor egy szennázó élmény hagy nyomot az idegrendszerünkben, az öröm élménye. Stressz, amire áhítózunk, maradéktalanul keresünk, kutatunk utána, és tagadjuk, saját magunk és a világ előtt is tagadjuk, hogy erre vagyunk. Már a felismerés pusztá gondolatára is szelíden elmosolyodunk.

Majd szétnézünk. Ellentmondás. Kiábrándító a látvány. A környezetünkbeli érkező visszajelzés nem a várvavárt. Pedig fölsimertük, hogy a szép, a tisztaság iránti igény létezik.

Természetes emberi, de elfojtott igény. Föl-föltör álmainkban, sajnos már tudatalattiként. Például megjelenik egy milliárdos öregember és tőkésének egy részét följajánlja egy nemes cél érdekében. Az első dolog, amire gondolni tudsz még álomban is, ez az összeg bőven elég lenne az útjaink megjavítására. Rögtön ki is mondom, mi a kívánságod. És a következő álmokép már az útmunkálatokkal kapcsolatos. És olyan elégedetten dolgozik mindenki. De... jön az ébredés.

Mesés megoldások keletkeznek, ezáltal oldódnak a feszültségek. Szükséges. De itt nem szabad megállni.

A több, a szebb, a fejlődés igénye nem olyan szükséglet, amit egyik pillanatról vagy napról a másikra ki lehet elégíteni. Ha szükséglet, akkor valami zavar, hiány létét vonja maga után. Ebben az esetben a szervezetünk és a környezet közötti egyensúly felbomlását jelzi.

Ezért természetes, hogy miután „vonalba” kerülünk önmagunkkal, meg kell legyen a készletünk a továbblépésre. Ez a közvetlen környezetünk rendbetétele. Majd jön a folyamat újabb láncszeme, az utcánk külalakja, majd az egész város, később vagy akár egyidejűleg a környék „hogyléte” is érdekelni fog. Kell, hogy érdekeljen.

A lehetőségeinket mérlegelve, nem lehetetlenség észrevenni, mi a szerepünk ebben a folyamatban. A minimális, amit megtehetünk: tudatosan ellenőrizzük önmagunkat.

Olyan nagy dolog leállítani azt a „természetes”, ösztönös mozdulatot, aminek segítségével nagy ívben eldobunk egy papírt az utcára?

Nem szabad elfelejtenünk, hogy ez a minimum, amit tehetünk, de valahol itt kezdődik. El lehet gondolkozni azon is, hogy azzal több lesz, gazdagabb, ha nagy elégedettséggel felrúgod az egyetlen, egykilométeres körzetben szobrozó szemetesládát?

Mért nem mondjuk ki, hogy mire van szükségünk, miért fojtjuk el a tiszta forrásból fakadó érzés létét, azzal érvelve, hogy átadom másnak az első lépés jogát? Miért kell a szerepjátszás?

És félünk, hogy eljön majd az a pillanat, amikor rátalálunk arra a valamire, vagy valakire, amely az, aki lehúzza rólunk a porcválóságot... Titkon mégis reméljük, hogy eljön majd.

De arra már nem is merünk gondolni, hogy elfogadják majd egyszerű, de tiszta, immár teljes meztelenséggel megmutatózó énünket.

Itt azonban megszűnik mindennemű felforgató remény, tovább nem dolgozik a fantázia, az ábrándképek elfogynak a bátortalan polcokról, a vágyvilág valahová vakon vonszolja vén végtagjait.

Küresedés. Céltalan, szintelen, ronda utak. Tartalmatlan beszélgetések, tisztázatlan problémák, átélhetetlen filmek, érdektelen események. Ez a folytatás.

Simó Irma

Füledt májusi szombat délután. Az utcákon csend van, csupán egy legény hordja talicskával a salakot és teríti szét az úton.

- Útjavítás?
- Az.
- Közmunkába?
- Nem.
- Valaki megkért?
- Nem. Volt egy kis időm, gondoltam elegyengetem ezt a salakdombot. Úgy hiszem, ezért hozták...
- Reméljük, még sok olyan legény van Szentegyházán, mint S.Gy.!

— H —

Fekete sarok

1. Ismét betörték a Tanulók Házába, ezúttal az iskola ablakán keresztül. Az ismeretlen tettesek az informatika teremből akarták meglepíteni a videojátékokat. Annak híján a Filharmónia VIDEOTON típusú rádióerősítőt, két számítógépet és egy csergőórát vittek el. A rendőrség hasznos ujjlenyomatokat talált, feltehetőleg két 14-16 év körüli suhanc a tettes. Hogyha valaki érdemlegesen tud a dologról, értesítse a Tanulók Házát vagy a rendőrséget. A nyomozás folytatódik.

2. Elkapták a lövétebányai „mutogatóst” (Bencze István 56 éves), aki a lányokat, asszonyokat riogatta metelen aísötésével. A helyi és lövétei rendőrök közösen ütöttek rajta május 14-én, pénteken és szállították a tölgyesi elme-gyógyintézetbe. Szegény elmebajos általában elhagyott útszakaszok menti erdőből bukkant elő és „fűtült” a lányokra.

A sikeres nyomozás lövétebányai iskolás lányok részletes beszámolójának köszönhető.

Hajtási engedély nélkül vezetett a 31 éves Elek Pál, kápolnásfalusi 319. sz. alatti lakos. A közlekedésrendészet jegyzőkönyve alapján a Törvényszék dönt további sorsáról. Továbbra is kérjük és igényeljük a lakosság segítségét egyes bűncselekmények felderítésében.

Csikó Ludovic, rendőrparrancsnok

Az olvasóhoz

folyt. a 4-ik oldalról

Aki esetleg, megbocsáthatatlan módon matematikatanárságra adta a fejét, arról már eleve tudni véljük, hogy műveletlen, aki az előbb felsorolt magas mércének nem felel meg? Úgy tudom, a műveltségnek része (sok egyéb mellett) a matematikai műveltség is. Úriemberek vagyunk, műveltek. Tudunk-e integrálni? El tudnánk-e végezni egy valószínűség-számítást? Sejtjük-e, hová lesz a paraméter? Nem?! Pfuj, kultúrbarbárok! És még nem is szóltam pl. a Pal-Secamról vagy a magfisszióról, hogy mást ne mondjak, pedig a XX. századból is kifelé tartunk. De nem mindenki fejében van világosság. Már csak afféle emberi.

Ijedten számlálom az ujjaimon: megfelelek-e a kultúrbarbár minősítésnek. Mert jobb szerepek egy hajóban evezni ama bizonyos matektanárral (aki történetesen kollégám, és aki történetesen jár színházba), mint bizonyos úriemberekkel. Tetszik tudni, az a számtantánár, városi tanácsos, bármily „műveletlennek” kiáltják is ki, még sosem állt ki egy egész teremnyi ember elé, bejelentve, hogy (és ez most idézet): „Engedjétek meg, hogy felolvassam néhány papírra vetett gondolatomat”, — hogy azután idézőjel nélkül felolvassa Kós Károly 1921-ben közreadott rőpiratát, a Kiáltó szót. Hát akkor inkább legyünk kultúrbarbárok! Szerencse, hogy van, aki bennünket kioktasson kultúrából.

Lehetne a témáról még „csámcsogni” — mert mi, kultúrbarbárok azt szoktuk, de nem érdemes. Szemét az, szellemi szemét a „javából”, amit jobb összesöpörni és az azt megillető helyre tenni. Be is fejezem morfondírozásom, két közmondással. Azt tartják mifelénk: gyenge kutya, amelyik a saját vackát ugatja. A másik: előbb azt nézd meg, ki mondja...

A többi döntse el az Olvasó. Mármint azt, hogy ki követte el a szellemi környezetszennyezést. És kinek illenek abba hagynia. Hát ebben maradjunk.

A következő iskolaévet tervezzük

Lassan kifelé járunk az ideai iskolai évből, amikor általában mindenki a közelgő nagyvakációra gondol, de az iskola a következő tanévet tervezi. Bizonyára az idén is vannak VIII. osztályt végzők és szülők, akiknek jó tudni, milyen lehetőségei vannak a helybéli iskolában a továbbtanulásra a „hogyan tovább?” gondjával szembekeverülőnek.

A Gábor Áron Ipari Iskoláközpont az 1993-94-es tanévre az alább következő tervjavaslattal készül:

- az elméleti líceumi tagozaton egy reál osztály, matematika-fizika, fizika-kémia vagy kémia-biológia szakkal, és egy humán osztály filológia, idegen nyelv vagy történelem-társadalomtudomány szakkal
- a szaklíceumi tagozaton két induló osztályt tervezünk, autószerelő és autóvillanyszerelő szakmával
- kereskedelmi líceumban egy osztályt indítunk a következő szakmák egyikéből: kereskedelmi áruszakértő; könyvelő-statisztikus; közlelemzési dolgozó; turisztika
- szakiskolai képzésben szintén egy osztály beindítását tervezzük, esztergályos vagy géplakatos szakmában
- az inasiskolai osztály három, egyenként tízes csoporttal indul (összesen 30 tanulóval) és a következő szakmákban ad képzést: kőműves, ács, festő-mázoló, patkolókovács, segédpincér, zöldségtermesztő, férfiszabó, női szabó (a felsoroltak közül három szakma választható).

Az esti tagozaton egy IX. osztályt indítunk ipari profillal és egy XI. osztályt közlelemzési dolgozó profillal. Indítani szándékozunk egy technikum osztályt is áruszakértő-piacutatás szakmai képzéssel.

A tervezett osztályaink beindításához a szakminisztérium jóváhagyását várjuk. Végleges beiskolázási tervről — gondoljuk — június 15-ig pontos adatokkal az iskola titkárságán szolgálhatunk. Minden VIII. osztályt végzett, minden továbbtanulni vágyó diákok szeretettel várunk.

Nagy Eszter

Rézfúvósok figyelmebe!

Jó állapotban lévő és helyesen karbantartott hangszerek segítségével könnyebben elérhető az, amit szereplések alkalmával a karmester jogosan elvár minden egyes zenekari tagtól. Ezek szerint nem elég az, hogy jól ismerjük a hangjegyeket és jól tudjunk fújni, de kötelezettségünknek kell tartani a hangszerek önálló és közös megvédését a rongálások ellen. Gondoljunk csak arra, hogy nagyon gyakran, egy-egy szereplés után sor kerül szesz ital fogyasztására. Itt kezdődnek a bajok. Ilyenkor jó volna, ha a hangszerek meg tudnák bosszulni a mostoha bánásmódot. Ilyen esetek alkalmával legjobb, ha előbb biztonságba helyezzük a hangszereket. Annak ellenére, hogy a hangszerek külsőre elég masszívnak néznek ki, mégis nagyon sérülékenyek, mert 0,3 max. 0,5 mm vastagságú rézlemezről készülnek. Ezért a legkisebb koppanás is nyomot hagy rajtuk, amit leghamarabb pucolás alkalmával észlelünk. Nagyon helyesen csináljuk ha minden egyes hangszernek készütnék egy védőzsákot, valamilyen (keményebb) erősebb textílianyagból, amit bélelünk egy puha anyaggal. Sok kellemetlenségtől megvédi a hangszert és lehetőséget nyújt a kerékpáron történő szállításra is, ha előbb a hátunkra akasztjuk (nem a kormányra!), tárolás idején pedig védi a portól.

Érdemes tudni azt is, hogy a tisztára pucolt hangszer sokkal könnyebben szól (ki lehet próbálni), nem be-

szélve arról, hogy nyilvános szereplésre megjelenni mocsokos hangszerral nemcsak szégyen, de illetlenség is. Ezért feltétlenül szükséges a hangszereket időközönként tisztítani és olajozni. A tisztításra „Sidal”-t használunk vagy más finom csiszoló pasztát és puha rongyot (semmi szín alatt csiszolóvásznot), ami nem hagy nyomot a hangszeren. Olajozásra legjobb a parafin olaj, ami kapható a gyógyszerüzletekben, vagy finom varrógépolaj. Ezzel olajozunk meg minden mozgatható alkatrész csuklós kapcsolatát, főképpen a váltóhengerek csapjait. Az alsó csapokhoz hozzáférünk, ha a védőfedeleket óvatosan lecsavarjuk. Ugyanígy vissza kell csavarni, anélkül hogy összecserélnénk!

Nagy figyelmet kell szentelni a siberek állapotára. Minden alkalommal kihúzzogatjuk, óvatosan megtisztítjuk és vazelinval újrafelkenve visszanyomjuk helyükre.

Tudni kell azt is, hogy fűvás közben sok savtartalmú pára és más egyéb anyagok jutnak a hangszerekbe, amit szintén el kell távolítani ún. belső mosással, évente legalább egyszer.

Jó ha petrolumot öntünk bele és végigjártatjuk mindenütt, majd két-három nap múlva forróvízzel jól ki-mossuk, utána szárazra törölgetjük és újraolajozzuk.

Az egész karbantartási műveletet türelemmel és óvatosan végezzük, hogy a hangszerben kár ne essen.

Mindezekhez sok sikert kíván Kövecsi Dezső Fehéregyháza

Egyházi hírek

1. 1993 május 15-én a gyulafehérvári Római Katolikus Érsekség GELLÉRT elnevezéssel ifjúsági tábor alapítványt hozott létre, amely a szentegyházaskalvi plébánia keretében fog működni. Az alapítvány célja a szelterszi ifjúsági tábor adminisztrálása és működtetése. Az alakuló ülésen jelen voltak a helyi intézmények és társadalmi szervezetek vezetői, egyházi személyek a környékről, sőt az egész erdélyi egyházmegyéből, cégek vezetői stb.

A törvényszéki bejegyzés rövidesen megtörténik és az alapítvány kuratóriuma megkezdí tevékenységét. A Szentegyházi Hírlapban is beszámolunk részletesen a tábor ügyéről, addig is szeretettel fogadjunk mindenkit az alapítvány tagjai közé, akik „szfűgyüknek” tekintik az ifjúság nevelését és nem érdektelen számukra, hogy milyen lesz a jövő nemzedéke.

2. Május 28-án este egy ifjúsági zárandokcsoporthoz érkezik a szelterszi ifjúsági táborba, akik reggel 5 órakor indulnak gyalogosan a csiksomlyói pünkösdi búcsúra. Nagyon jó lenne, ha a helybéli fiatalok is hozzájuk csatlakoznának. Bővebb információ a plébánián kapható.

3. A szentegyházaskalvi „keresztalja” a pünkösdi búcsúra a következő formában zárandokol:

Reggel fél ótkor indul a „gyalogos zárandoklat” a szentegyházaskalvi templom elől. Akik autóbusszal szándékoznak menni, azok szintén a templom elől indulnak reggel 8 órakor, (ha szükség lesz, akkor még egy járat indul 9 órakor) a gyalogos zárandoklatot bevárják a Linánál, s onnan együtt mennek az ünnepi szentmisére Csiksomlyóra.

Visszafelé du. 5 órakor indul az első járat, s utána ahányszor szükséges annyiszor fordul. Az útiköltséget mindenki maga fizeti az autóbusszon. Előre nem kell feliratkozni!

4. Pünkösdi napján du. 4 órakor a helyi művelődési központban még egyszer előadásra kerül P. Jánosy Béla: THÜRINGIA RÓZSÁJA című szindarabja, utána a csoport Sárospatakra utazik, hogy másnap du. 3 órakor a Szent Erzsébet ünnepségek zárórendezvényén is bemutassák. Sok sikert!

KÖZLEMÉNYEK

1. **BOGLÁRI SZÉP SZÓ** a szentegyházi városi Könyvtárban! Ezután rendszeresen olvashatják a Balatonboglári Városvédő Egyesület közéleti kulturális lapját.

2. Május 8-án ünnepelte fennállásának 125 éves évfordulóját az udvarhelyi Székely Dalegylet. A neves férfikórust néhány tagú küldöttség köszöntötte a Gyermekfilharmónia részéről. A szentegyházi városi kórus nevében pedig Herczeg Mihály karvezető nyújtott virágcsokrot az ünnepelteknek.

3. Líceumi próbafelvételit tartanak a Gábor Áron Líceumban a VIII. osztályt végző tanulóknak. A próba-vizsgák időpontja: május 27 (csütörtök) du. 4 óra — román nyelv és irodalom; május 28. (péntek) du. 4 óra — magyar nyelv és irodalom; május 29 (szombat) de. 9 óra — matematika.

A próbafelvételin való részvétel díja 450 lej. A jelentkezés határideje május 24. Iratkozni lehet a líceum titkárságán.

4. A Művelődési Ház igazgatóválasztására május 28-án kerül sor a Tanácsnál. Kérjük a három pályázó jelentkezését! A kinevezett új igazgató beiktatásáig az igazgatói teendőket Magyarai Anna látja el.

Polgármesteri Hivatal

5. A Vasas klubban játéktérmet nyitott az Eurostyl Kft. Egy biliárdasztal, hat videójáték, és három flipper várja a telízsebé fiatalokat. Az Avanti Roberto viszont nem zárta be kapuit!!!

6. Anyák napi ünnepély volt május 3-án a Mártonfi János 1-es számú Általános Iskolában. Az I-IV osztályos felszegi, és alszegi tanulók szép szavatokkal, dallal, tánccal és jelenetekkel köszöntötték az édesanyákat, nagymamákat. Köszönettel tartozunk Király Sándor kántor úrnak és Szócs Árpikának; akik zenéjükkel szebbé tették a IV.A osztályosok székelytáncát.

A hideg tavaszi időjárás nagyon megkesellette a mezőgazdasági munkát. Mégis a ragyogó, meleg napsütéses napon nagy számmal jelentek meg az édesanyák, a nagymamák és az édesapák is. Együtt örültünk az édesanyákat köszöntő, ünnepelőbe öltözött gyermekeinknek.

Tamás Rozália

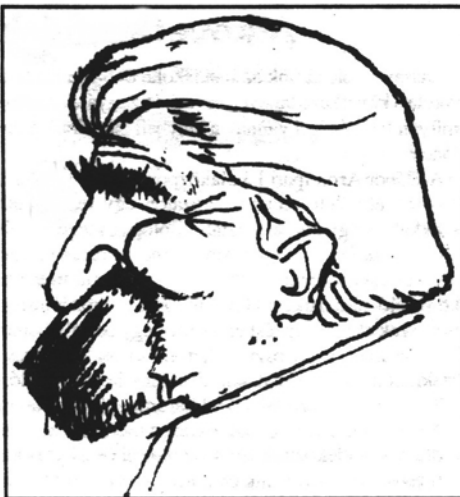
7. Sikeres kiszálláson vett részt a Líceum színjátszócsoportha. Az Énekes madár c. Tamási darabot adták elő két faluban A turné értelmi szerzője Baktay Béla református lelkes volt.

8. Következő lapszámunkra az üzem vezetősege ad anyagot, aprólékosan elemezve jelenlegi helyzetüket.

9. Lapunk az Infopress Rt. támogatásával jelenhet meg. Köszönjük!

KÖZLEMÉNYEK

Szerkesztik	Fotó: Burus Tibor
Haáz Sándor	Szerkesztőség
Szabó Klára	Városi Könyvtár
Nagy Eszter	Republicii 24.
Féjléc, grafika:	RO 4154 Vlahita
Bodó Levente	Készült az
Tamási Árpád	Infopress-nél
	Ez nem ár,
25lej	habár a lap előállításra
	az Alapítványra vár.

temet, onnan helyezték a szentkeresztbányai Vasüzembe a műszki osztály főnökének.

B.G.: Kedves Ernő, hogyan alakult tovább a sorsod?

D.E.: Ebben a beosztásban 12 évet dolgoztam, na de eközben elvittek katonának három hónapig. Hazajöttem ugyanerre a helyre, megdöcsültem (idevaló lányt vettem feleségül), azután folyt az élet a maga medrében tovább. Két évig a termelési osztály főnöke voltam, majd egy évig a munkamegszervezési osztályé. 1968-ban kineveztek a helyi Vasgyár igazgatójának. Négy évig láttam el a rámbízott nem kis és könnyű feladatokat, 1972-ig. Háromszor adtam be a lemondásom hivatkozva az egészségem megromlására a sok idegeskedés miatt (pedig nem ilyen természetű voltam). A feleségemnek a hunyadi főigazgató meg is ígérte a felmentésem, de nem mondott dátumot. Végre ez is elérkezett, mert a lugosi orvos öcsém disszidált egész családjával Németországba. Nem maradhattam ebben a felelős beosztásban, mert erre határozat is volt állami szinten. Kineveztek fejlesztési főmérnöké, ahonnan 1988 decemberében 37 év után nyugdíjba vonultam. Olvasok, tévét nézek (főleg meccseket) és sétálok. Így telik az életem.

B.G.: Mondd Ernő, mi volt a legnehezebb eseted igazgatóságod alatt?

D.E.: Volt idő, mikor kényszer áthelyezést kellett volna eszközölnöm, 200 munkást Rovinára, Giurgiuba, Cerna-Vodă-ra, de főleg Motru-ra a bányába. Ezeknek itthon volt egy kicsi gazdaságuk Lövétén és Kápolnáson. Sszzegények úgy sem tudtak volna elmenni és itthon pedig pénz nélkül maradtak volna. Addig jártunk, kilincselünk a személyzetis nővel (Bagoly Katalin), amíg olyan papírt adtak, hogy VLAHITA-i munkás nekik egy sem kell, mert nem talál a szakmai képzettségük. Ezzel megmentettem 200 munkást a nehéz helyzetből. A módszert nem aprózom, hogy miként sikerült, azt csak mi tudjuk.

B.G.: Köszönjük a beszélgetést.

Két munkás beszélget: Te, milyen az igazgató? Olyan jó, hogy rossz nekünk.

Lejegyezte: Bodó Gáspár

Erdőügyben

Május egyik szerdáján került sor a Tanácsnál Szentegyházásfalu erdőrészeinek kiparcellázására.

A telekkönyvbe beírt erdők legfiatalabbjait, legzsengőbbjeit ítélte Bánescu erdőmérnök a gazdáknak.

— Maga nehogy azt gondolja, hogy ez így jól van! — szóialt fel Szeles Mihály bá, a „harisnyás szenátor”. — Az oláhfalvi ember igen szereti a fiatalít, üdét, de csak a fehérnépek közül! Ami az erdőt illeti, jobb az öreg!

A fiatal erdőt a mienkfajta férfimber egy évben csak egyszer szokta számbavenni: Karácsonykor!

H

Logika

A múlt hete újágunk feladványának helyes megfejtése:

— a történet egy kis szigeten játszódott, ahol csak háromn voltak. Beküldött megfejtés nincs, pénz marad!

Most két kérdés lesz:

1. Egy tányéron hat sütemény van. Hogyan osztaná el hat gyermek között úgy, hogy mindenki egy süteményt kapjon és még a tányéron is maradjon? (Vágni nem szabad.)
2. Mi a logikája az alábbi számsornak?
14916253696481100

Beküldte: Kovács Imre tanár

Nyugdíjas sarok

Portrészorozat — 4

Kedves nyugdíjas barátaink! A lentiekben bemutatunk egy olyan nyugdíjas kollégát, aki lelte életét itt közöttünk úgy, hogy tán senki sem haragudott rá pedig 37 évig mindig felelős állást töltött be a gyárunkban. Ő ez **Dreichlinger Ernő**. Egy kedves, szimpatikus, nagy tudású egyén, igazgatója volt az üzemi munkának. Nehéz időkben sok szegény, állás nélküli székelynek kenyeret adott.

D.E.: 1928-ban születtem a Bánátban Lugoson édesapám nyomdász volt, édesanyám egy gyermekotthonban dolgozott mint nővér. Elemi iskolámat szülővárosomban végeztem (öt elemi osztály). Középsiskolámat Temesváron kezdtem a PIARISTA gimnáziumban, ahol öt évet tanultam, majd folytattam a lugosi román nyelvű gimnáziumban, ahol három évet jártam, ott érettségiztem. Azután Bukarestben végeztem a műszki egye-

temet, onnan helyezték a szentkeresztbányai Vasüzembe a műszki osztály főnökének.

B.G.: Kedves Ernő, hogyan alakult tovább a sorsod?

D.E.: Ebben a beosztásban 12 évet dolgoztam, na de eközben elvittek katonának három hónapig. Hazajöttem ugyanerre a helyre, megdöcsültem (idevaló lányt vettem feleségül), azután folyt az élet a maga medrében tovább. Két évig a termelési osztály főnöke voltam, majd egy évig a munkamegszervezési osztályé. 1968-ban kineveztek a helyi Vasgyár igazgatójának. Négy évig láttam el a rámbízott nem kis és könnyű feladatokat, 1972-ig. Háromszor adtam be a lemondásom hivatkozva az egészségem megromlására a sok idegeskedés miatt (pedig nem ilyen természetű voltam). A feleségemnek a hunyadi főigazgató meg is ígérte a felmentésem, de nem mondott dátumot. Végre ez is elérkezett, mert a lugosi orvos öcsém disszidált egész családjával Németországba. Nem maradhattam ebben a felelős beosztásban, mert erre határozat is volt állami szinten. Kineveztek fejlesztési főmérnöké, ahonnan 1988 decemberében 37 év után nyugdíjba vonultam. Olvasok, tévét nézek (főleg meccseket) és sétálok. Így telik az életem.

B.G.: Mondd Ernő, mi volt a legnehezebb eseted igazgatóságod alatt?

D.E.: Volt idő, mikor kényszer áthelyezést kellett volna eszközölnöm, 200 munkást Rovinára, Giurgiuba, Cerna-Vodă-ra, de főleg Motru-ra a bányába. Ezeknek itthon volt egy kicsi gazdaságuk Lövétén és Kápolnáson. Sszzegények úgy sem tudtak volna elmenni és itthon pedig pénz nélkül maradtak volna. Addig jártunk, kilincselünk a személyzetis nővel (Bagoly Katalin), amíg olyan papírt adtak, hogy VLAHITA-i munkás nekik egy sem kell, mert nem talál a szakmai képzettségük. Ezzel megmentettem 200 munkást a nehéz helyzetből. A módszert nem aprózom, hogy miként sikerült, azt csak mi tudjuk.

B.G.: Köszönjük a beszélgetést.

Két munkás beszélget: Te, milyen az igazgató? Olyan jó, hogy rossz nekünk.

Lejegyezte: Bodó Gáspár

Kultúrhét Szentegyházán!

Május 29 és június 6 között említésre méltó ünnepei lesznek Szentegyháza népének.

— Május 29-30 között pünkösdi búcsú.

— Május 30 du. 4 óratól: Thuringia rózsája — színdarab előadás a felső Művelődési Házban.

Este 8 óratól: Hangverseny. Fellépik a Gyermekfilharmónia; a Tiszta porták verseny kiértékelése. Ezt követően fátylasmusmet a helyi fúvószenekar kíséretében, majd BÁL, melyen a Megaton zenekar muzsikál. Meghívottink a pünkösdi búcsú alkalmából nálunk tartózkodó külföldi vendégek!

— Június 4 — Nyitja kapuit a bányai Művelődési Ház!

Az új név még nincs eldöntve, az épület felújítását, tatarozását a néhai Vasas mozi cégtáblája alatt végezték.

Az este 8 óratól tartandó megnyitó gálaműsor szereplői a helység jeles kultúrcsoportjai lesznek:

- Dalárda
- Filharmónia
- Sz.I.Sz.-jelenet
- Népitánc
- Kis könnyűzenekara
- Légió
- Megaton stb.

— Június 5, szombat este 8 óratól a budapesti MERLIN színház két egyfelvonásos színdarabja a fenti Művelődési Házban.

— Június 6 — vasárnap 10 óratól: hagyományos NÁRCISZ fesztivál a Kórházoldalban.